

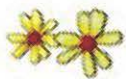
แม่บ้านสาวแจ่ม

กับ นายอีโร่

เธอมาสมัครเป็นแม่บ้าน
แต่เขากลับติดอกจากแวมหวานใจให้เธอ

ก็แหม...ใจแจ่ม...ซาวาตัง

มณีเตชา

“คุณต้องการอะไร” เขาถามอย่างสงสัย

“งานที่คุณโฆษณาเอาไว้...ป้ายบนประตูนะค่ะ”

เขาถอยไปนิดหนึ่ง นิ้วโป้งลูบตอเครา เขาต้องการใครบางคน...อย่างรวดเร็วด้วย แต่ก่อนอื่น เขาต้องแน่ใจว่าเข้าใจถูกแน่ๆ
แซ็คเลิกคิ้วขึ้นขณะมองสำรวจสายน้อยเป็นครั้งที่สอง

“คุณมาสมัครเป็นแม่บ้านผมนั่นหรอ”

“ฉันรู้ว่าสารรูปแบบนี้ไม่ดีเลย” เธอบอก พลางยิ้มปากขณะตะเกียกตะกายกล่อมให้เขาเพื่อ “แน่นอนค่ะ ฉันอยากมาสมัครแบบดีๆ โดยสวมสูทมากกว่า...”

“แต่ว่า”

“แต่เหตุการณ์มันพาไปนะค่ะ”

นี่ยังน้อยไปนะคุณ แต่เธอก็สบตาเขาอย่างแน่วแน่พอๆ และนี่ก็แทบไม่ใช่สถานการณ์ที่มีความเสี่ยงสูงเลยด้วย

“โอเค เข้ามาได้”

“คุณจะรังเกียจมั๊ยคะถ้าฉันจะขอทำตัวให้อุ่นหน่อยนะค่ะ”
เธอถาม พลางเดินดิ่งผ่านเขาไปอ้อมมืออยู่หน้าเตาผิงธรรมชาติที่ลูกโป่ง

“ตามสบายเลย” มันเป็นคำขอที่สมเหตุสมผลอยู่ แถมเธอยังตัวสั้นดิกๆ อีกต่างหาก...เพราะความหนาวหรือความซื่อนี้ เขาก็บอกไม่ได้เหมือนกัน

แม่บ้านสาวแจ่มกับนายฮั้วโร่

โดย มณิตยา

๗
—
จอย
บุ๊คคลับ

ก็ล้มเนื้อกระดูกกระเด็นในตัวเขากำลังร้องเพราะอยากทำอะไรสักอย่างจะตายอยู่แล้ว แปะกันนั่งที่ไหนนานๆ ไม่ได้สักทีสิน่า...

บริษัทโทรทัศนนั้นถามว่าจะขอสัมภาษณ์ในครัวของคุณหาสน์ คลีฟเวอร์สตันได้หรือเปล่า โดยบอกว่าครัวจะทำให้เขาดูเป็นมนุษย์มนา และเข้าถึงได้มากขึ้น

เมื่อคิดว่าการประชาสัมพันธ์จะช่วยให้คนตระหนักถึงแผนรณรงค์ของเขามากขึ้น เขาจึงตกลงปลงใจไปด้วย มาตอนนี้ เขาพบว่าตัวเองแหมะอยู่ท่ามกลางแสงอันจัดจ้าของกล้องโทรทัศน์ในขณะที่เด็กสาวที่มีเล็บเท้าชกมกและมีท่าทางจริงจังมากๆ เอาสเลทสังคัมมาตีแก้มๆ ตรงหน้าเขา

ซึ่งไม่ดีต่อความดันเลือดของเขาเลย

“พอกันที” แซ็คเอ่ยขณะลุกขึ้นยืน

“แต่พันโทวิทได้...เอ่อ แซ็คคะ” ท่าทางยัยนั้นจะคิดว่าการเรียกชื่อต้นอาจทำให้เขาใจอ่อนลงได้ แม้นั้นถูกลิขิตให้ล้มไม่เป็นท่าต่างหากล่ะ “คุณยังสัมภาษณ์คนที่ม่แวชิงตำแหน่ง...” เธอหยุดจืดหนึ่งเพื่อความเข้าใจ “...แม่บ้านของอีโร...ไม่เสร็จเลยนะคะ”

“ถ้าคุณหมายถึงผู้ช่วยเหลือก็...”

ดวงตาของน้องหนูจริงจิงจวบวบขึ้นมา

“ไม่มีใครโผล่มาสักคน...ฉะนั้น เพื่อป้องกันการสัมภาษณ์จากความหายนะเต็มพิกัด ฉันจึงหา...”

“ผู้ช่วยจากทีมของคุณอย่างนั้นหรือ ไร้อัย ผมรู้่นา” เขาดันเก้าอี้

ไปข้างหลัง “พวกคุณนะเก็บข้าวเก็บของ กลับบ้านไปเลยไป การสัมภาษณ์
สิ้นสุดลงแล้ว”

เขาทะยานขึ้นเต็มความสูง รู้ว่าเมื่อศีรษะของเขาบัดเรียคานบ้าน
นั้นจะเป็นภาพที่ชวนตระหนกตกสั่นไม่เบา

เขาน่าจะรู้อยู่แล้วเชื่อว่าไอ้การยอมให้ใครเข้ามาในชีวิตนั้นถือเป็น
ความผิดพลาด แต่มันยังเป็นแค่ข้ออ้างในการมาสดรู้สึกลึกซึ้งอีกด้วย
เหตุผลเดียวที่เขายอมให้พวกนั้นมาจู่จានี้ก็คือ เขาหวังว่าการ
ออกโทรทัศน์จะช่วยโปรโมทแผนในการเปลี่ยนคุณาสันติภาพเวอร์ชัน
ให้กลายเป็นศูนย์พักพิงสำหรับทหารคืนถิ่น ซึ่งเป็นบริการที่เขามุ่งมั่นจะ
ขยายเครือข่ายออกไปทั่วประเทศ

แต่เมื่อนักข่าวนี้สนใจแต่เรื่องราวหรือหาวของความเป็นฮีโร่ แบบ
เลือดท่วมจอ เธอบอกอย่างนี้ เขาถึงกับผงะไปเลย แล้วพอเธอเสริมมา
ว่าเรื่องพรรคนั้นมันสร้างปาฏิหาริย์ให้กับเรตติ้ง เขาก็อยากบอกเธอไปนัก
เชื่อว่า ที่เธอไม่ใช่ผู้ขายนี้นับว่าบุญโขแล้ว ไม่งั้นเขาได้เชิญเธอไปแลก
หมัดกันข้างนอกแน่

ชายหนุ่มกั๊กฟันกรอดๆ ขณะรอให้ทีมกล้องเก็บข้าวเก็บของ ใน
ใจก็รู้อยู่หรือกว่าไม่ควรโทษะัยนักข่าว เขาควรจะดีใจด้วยซ้ำที่เธอไม่ได้รู้
เรื่องราวเลยว่าเขาผ่านอะไรมามาก ไม่ได้รับรู้ความจริงสุดโหดที่อยู่เบื้อง
หลังภาพในจอของเธอ

ทันทีที่คนสุดท้ายในกลุ่มหายลับไป แห้คก็ลงมือเก็บกวาด พอ
กองถ้วยกาแฟเลอะๆ ไว้ในอ่างล้างจานที่ล้นทะลักอยู่แล้วได้แป๊บเดียว
ทั้งกองนั้นก็ล้นระเนระนาด

เขาสบถออกมาอย่างดุเดือด เพราะทำเศษกระเบื้องขึ้นหนึ่งบาด
มือเข้า

ตอนนี้ไอ้รอยบาดนั้นเลือดไหลไม่หยุดเลย...

แซ็คตึงตังไปทั่ว ค้นหาพลาสเตอร์ยา บ้านมันเหมือนโดนจิ้งจกแดง
บุกในช่วงที่เขาไม่อยู่ได้ยังงั้นเนี่ย แม่บ้านคนแรกที่เขาจ้างให้มาดูแลอะไรๆ
นะทั้งก้าวร้าวและไม่ประนีประนอมกับใครหน้าไหนเลย

ที่จริงก็เป็นคนแบบที่เขาพอเข้าใจได้นั้นแหละ เขาน่าจะรู้ نحوهการ
มีคาราเต้สายดำและมีต่อเควรกกว่าเขาไม่ได้รับประกันสถานะแม่บ้าน
แม่เรือนเอาเสียเลย

ซ้ำร้าย เขานั้นยังลาออกไปหน้าตาเฉยหลังจากเขากลับมาได้แค่วัน
เดียว โดยบอกว่าเขามันอยู่ด้วยยากอีกต่างหาก

มาถึงตอนนี้ ยังไม่มีใครติดต่อมาตามโฆษณาคนแทนของเขา
เลย

แม่นักข่าวนั้นบอกว่ากิตติศัพท์ของเขาคงทำให้ใครต่อใครกลัว
กันเตลิดเปิดเปิง

นั่น...แล้วก็รูปร่างหน้าตาของเขาด้วยละมั้ง

เมื่อดูจากท่าทางที่พวกตากล้องพากันมองเป็งมา ยังแผลที่มีอยู่
เพียบของเขาน่ะ แซ็คสงสัยว่าพวกนั้นคงอยากได้ภาพโคลสอัปมากกว่านี้
จะได้สร้างความฮือฮาให้คนดู

เขายกนิ้วลูบต่อเคราของตัวเอง พลังเหลือบมองกระจกเงา...

เออเนะ จะไปโทษพวกนั้นก็คงไม่ได้หรอกพะ

แล้วเขาก็ไม่ได้ใจเย็นเป็นพ่อพระเสียด้วย แซ็คคิดได้แบบเชิงๆ
พลังสารถออกมาเป็นครั้งที่สองเมื่อมือข้างที่เจ็บอยู่แล้วโดนบาดเข้าอีก
ขณะพยายามกอบกู้เศษเครื่องเคลือบที่แตกกระจายชิ้นมาจากอ่างล้างจาน
เป็นชิ้นที่สอง

ตอนนี้เขาอารมณ์บรมนุ่ดไปแล้ว

พอได้ยินเสียงเคาะก๊อกๆ บนประตู เขาเลยยิ่งบูดขึ้นไปอีก

เขาน่าจะรู้อยู่แล้วนะว่าต้องมีใครสักคนจากทีมถ่ายนั้นลืมนะไร

สักอย่างเอาไว้

“อะไร” เขาเหวี่ยงประตูเปิดกว้าง แล้วก็ต้องปรับแนวสายตาลงอย่างแรง ให้มันตกลงไปถึงเป้าจับที่ยังคนดวงช่วยตัวกระเป๋ากที่มอมมะลอกมะแลก ขานั่นยืนอยู่ที่ธรณีประตูของเขาในชุดแฟนซีอะไรสักอย่าง

“ขอเข้าไปหน่อยได้มั๊ยคะ” เธอถาม

เขาเก็บรายละเอียดทุกอย่างได้ภายในแวบเดียวที่มอง อะไรบางอย่างในตัวเขาแฉกๆ หน้าขากระตุ่นตื่นโพล่งลุกพรวดขึ้นมาจนต้องโดนกดให้มุดหัวกลับลงไป บวกกับการตอกย้ำอย่างเข้มงวดว่าหน้าตาคนเราอาจจะหลอกกันได้

เตือนสติตัวเองว่าแม่สาวนี้ยังเด็กอยู่ ผมสีดำเป๋กโชก กระเซอะกระเซิงอยู่รอบดวงหน้ารูปหัวใจ เธอสวมมงกุฎประดับเพชรอันจืดที่เอียงกระเท่แระอย่างหมิ่นเหม่อยู่บนศีรษะ รองเท้าไหมก็เลอะตุ้มเปื้อน ส่วนไอ้ที่ดูจะเป็นชุดเจ้าสาวกับผ้าคลุมหน้าก็ฉีกขาดและเลอะเป็นทางไปด้วยโคลน...

แต่ถึงอย่างนั้น ความอึดทนของเจ้าหล่อนก็เบียดชุดออกมาให้เขาได้จับจ้องจนลืมหูลืมตา

ตอนนี้เขาเพิ่งเห็นว่าเธอร้องไห้มา แต่จะเพราะความโล่งอกหรือเพราะความเศร้าโศกนี้ เขาบอกไม่ได้แฮะ

แต่ก็มีอยู่อย่างหนึ่งที่เขารู้...นี่ไม่ใช่ชุดแฟนซี

“คุณต้องการอะไร” เขาถามอย่างสงสัย

“งานที่คุณโฆษณาเอาไว้...ป้ายบนประตูอะคะ”

เขาถอยไปนิดหนึ่ง นิ้วโป้งลูบตอเครา เขาต้องการใครบางคน...อย่างรวดเร็วเลยด้วย แต่ก่อนอื่น เขาต้องแน่ใจว่าเข้าใจถูกแน่ๆ

แซ็คเคิลก็หัวขึ้นขณะมองสำรวจสาวน้อยเป็นครั้งที่สอง

“คุณมาสมัครเป็นแม่บ้านผมมันหรอ”

“ฉันรู้ว่าสารรูปแบบนี้ไม่ดีเลย” เธอบอก พลางม้มปากขณะตะเกียก

ตะกายกล่อมให้เขาเชื่อ “แน่นอนค่ะ ฉันอยากมาสมัครแบบดีๆ โดยสวม
สูทมากกว่า...”

“แต่ว่า”

“แต่เหตุการณ์มันพาไปนะคะ”

นี่ยังน้อยไปนะคะคุณ แต่เธอก็สบตาเขาอย่างแน่วแน่พอดู และนี่ก็
แทบไม่ใช่สถานการณ์ที่มีความเสี่ยงสูงเลยด้วย

“โอเค เข้ามาได้”

“คุณจะรังเกียจมั๊ยคะถ้าฉันจะขอทำตัวให้อุ่นหน่อยนะคะ” เธอถาม
พลางเดินดึงผ่านเขาไปอ้อมมืออยู่หน้าเตาผิงธรรมชาติที่ลูกโพลง

“ตามสบายเลย” มันเป็นคำขอที่สมเหตุสมผลอยู่ แถมเธอยังตัว
สันตึกๆ อีกต่างหาก...เพราะความหนาวหรือความซอกนี้ เขาก็บอกไม่ได้
เหมือนกัน

แซ็คปิดประตูลง พอหันกลับไป ก็พบว่าเธอกำลังแกะก๊ีบออก
จากผ้าคลุมหน้า แขนสีอ่อนจางของเธอเรีองรองเป็นสี่เหลี่ยมอยู่ท่ามกลาง
แสงไฟ ยิ่งทำให้เธอดูเปราะบางขึ้นไปอีก ตรงที่เคยมีความโกรธเกรี้ยว
ความหงุดหงิด และความขงใจอยู่ในหัวเขานั้น ตอนนั้นมันมีเพียงความสงสัย
ใครรู้และความปรารถนาอันไม่เหมาะไม่ควร

ซึ่งมากกว่าแคววบๆ วาบๆ เสียด้วย...

ระหว่างที่พนักงานแต่งงานกับตอนมาถึงที่นี่ ในครัวของคุณหาสน์
บ้านไร่คัลฟิเวอร์สตัน ทุกอย่างช่างพร่าเลือนอย่างเหลือร้าย...และเพิ่งจะ
มาชัดแจ๋วแบบปุบปับเอาตอนนี้แหละ

ประสาทรับรู้ของเธอตื่นตัวเต็มที่ ทั้งหมดนี้ต้องขอขอบคุณผู้ชาย
ที่ยืนฟังประตูในท่ากอดอกหับ หัวแขนหน่อยๆ กำลังซึ้ง ตวง วัดเธออยู่

อำนาจของสายตาคอนชาว่าที่เจ้านายที่มองมา ไหล่ที่แสนจะผึ่งผาย แม้แต่ความนิ่งสนิทนั้นชวนตะลึงทีเดียว

ตอนที่เธอโซซัดโซเซลงจากรถบัส แล้วเจอบ่ายบนรั้วที่ประกาศหาแม่บ้านนั้น เธอนึกภาพว่าจะมีประมาณว่าคนรับใช้ชรามาทำการสัมภาษณ์... ไม่ใช่ที่หล่อล้ำปักในกางเกงยีนส์และเสื้อยืดแนบหุ่น โดยมีป้ายโลหะแบบทหารแกว่งไปมาอยู่รอบคอ

ผู้ชายคนนี้แตกต่างจากโฮเรชผู้น่าสงสาร...คนที่เกือบได้เป็นฝาละมีของเธอ คนที่เธอทิ้งไว้ที่แท่นพิธีมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้เลยละ

ริชากลับรู้สึกสะอื้นแบบรู้สึกผิดขณะนึกถึงสีหน้าของโฮเรชในตอนที่เขาขังหนี พลางตั้งต้นตั้งชุดแต่งงานที่เขาไม่คู่ควรจะสวมอยู่จริงๆ

“ทำอะไรของคุณนะ”

“ถอดมันออกนะสิ...”

เสียงของคุณพี่นั่นทั้งต่ำ ทั้งห้าว ทำให้เครื่องเคราภายในของเธอเกิดอาการแบบที่น่าจะมีกฎหมายห้ามไว้ เป็นอะไรที่ปลุกเร้าความรู้สึกผิดในตัวจนถึงจุดที่ต้องสารภาพออกมา

“ฉันทำอะไรที่แย่มากๆ มานะคะ”

“ไปปล้นแบงก์เหรห หรือว่าฆ่าคนมา”

“แย่กว่านั้นอีก”

“แย่กว่าอีกเหรห”

“จริงๆ ค่ะ ฉันทำลงไปแล้ว...และตอนนี้ก็ถอยกลับไม่ได้แล้วด้วย”

“แย่ขนาดนั้นเลยนะ” เขาใช้นิ้วโป้งลูบตอเคราอีกรอบ

“ขอฉันอยู่ที่นี้ได้มั้ยคะ”

ขณะที่ริมฝีปากของเธอสั่นระริกและดวงตาก็เอ๋ไปด้วยหยาดน้ำตา เขาก็รู้ว่าเขาต้องลืมอาการบึ้งบึ้งไปซะ แล้วหันมาจดจ่ออยู่กับการเจาะลึกกับเรื่องนี้

“ฉันคิดว่าเราเริ่มด้วยการแนะนำตัวจะดีกว่านะ ว่ามัย”

“ริชา ไรท์ค่ะ” เธอบอกยิ้มๆ หลังจากล้างเลินิดหน่อย เธอก็รวบรวมสติได้มากพอที่จะยื่นมือนุ่มๆ ที่ทำเล็บมาอย่างไว้ที่ติดออกไป แล้วเสริมว่า “ชื่อต้นฉันคือมารีชา แต่เพื่อนๆ เรียกว่าริชา”

เขาเขย่ามือเธอด้วยมือขวาซึ่งไม่โดนบาด เมื่อดูจากอาการตกยากอย่างเห็นได้ชัดของเจ้าหล่อน ความเข้มแข็งในแรงจับของริชาจึงทำให้เขาประหลาดใจทีเดียว

แซ็ครีบปล่อยมือเธอทันทีที่อาการวาบหวิดอันน่าเป็นห่วงจะมาครอบงำอีก

“ฉันบอกชื่อไปแล้ว” เธอเตือนเขา “แต่ยังไม่รู้จักชื่อคุณเลย...”

“ขอโทษด้วยที่ลืม” เขาโค้งให้เธอนิดๆ “ผมพันโทแซ็ค วิทได้...แต่คุณเรียกผมว่าแซ็คก็ได้”

“แซ็ค...”

ตอนที่มือของทั้งสองสัมผัสกันนั้น เขารู้สึกถึงกระแสแปลบๆ เป็นกระแสวาบวอนอันไม่พึงปรารถนาซึ่งเตือนว่าทำไมเขาถึงคอยอยู่ห่างจากคนอื่นเอาไว้...

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้หญิงอย่างแม่สาวน่ากินคนนี้
เขาจะพลั้งเผลอความรู้สึกเหล่านั้นไป...ทั้งหมดเลย และทุกครั้งที่มันมาเกิดด้วย

“มีอะไรหรือเปล่า” แซ็คถามเมื่อเธอเอาแต่มองเขาตาแป้ง

“ถึงตาฉันต้องขอโทษบ้างแล้วละค่ะ ฉันแค่ประหลาดใจที่ได้ยินชื่อคุณนะ ฉันไม่ทันได้ปะติดปะต่อตอนที่เห็นตราประจำตระกูลอยู่บนป้ายประกาศของคุณ เพราะนั่นบอกว่าเป็นตระกูลวิทได้ คลีฟเวอร์สตัน แควรี่”

“คิดดูสิว่าเวลาเซ็นรับพัสดุนี้จะมีมือหงิกขนาดไหน”

แวบหนึ่งๆ ในดวงตาของเขาทำให้เธอหัวเราะออกมา มันยังไป

กระตุกแรงกระตุ้นแบบดิบๆ ภายในตัวเธอจนทำให้ถึงกับอุทานออกมาเบาๆ เมื่อตระหนักได้ว่ามันคือความใคร่อย่างเฉียบพลัน รุนแรง และน่าอัศจรรย์ ตอนนี้เธอโกรธตัวเองจนไม่รู้จะโกรธยังงี้แล้ว ที่ดันเสียสมาธิซะได้

เธอกระซอกตัวเองให้กลับมาพูดอย่างสงบเสียงย่ำว่า

“คะ ฉันเห็นแล้วว่าทำไมคุณถึงอยากยอให้ฉันเข้าไว้”

พันโทแซ็ค วิฑิต ฮีโร่ในสงครามท้องถิ่นนะเธอ เธอนี้หิวข้าวเป็นบ้า การซึ่งหนีมาจากการแต่งของตัวเองคงทำให้สมองเธอกังงะไปแล้ว ไม่มีทางที่เราจะหยิบหนังสือพิมพ์ขึ้นมาหรือเปิดโทรทัศน์ได้โดยไม่มีข่าวเกี่ยวกับความกล้าหาญชาญชัยในกองไฟของแซ็ค วิฑิตได้หรอก เหตุผลที่เขาลาพักนานขึ้นนี้อาจจะคลุมเครืออยู่ แต่ไม่มีใครมาตั้งคำถามเรื่องสิทธิของฮีโร่ในการได้พักผ่อนนอนยาวกันหรอก

“แน่นอนคะ ฉันเคยได้ยินเรื่องของคุณ...ก็แห่ม ใครจะไม่เคยบ้างล่ะคะ แล้วฉันก็รู้ด้วยว่าฉันไม่ควรเอาแต่มอง...”

“มองอะไร” เขาถามบ๊อบ “แผลเป็นนะเธอ” อารมณ์เขาดิ่งลงเหวไปเลยในยามที่ยกนิ้วแตะหน้า

“แผลเป็นอะไรคะ” หน้าผากเธอย่นอยู่ แล้วดวงตาคู่นั้นก็กระจ่างเมื่อไฟกัสไปยังแผลเป็นเหล่านั้น “ขอโทษอีกครั้งคะ ฉันไม่ทันสังเกต ฉัน แค่คิดว่าคุณตัวเป็นๆ นี่ดูดีกว่าในทีวีตั้งเยอะ...”

เธอกลืนน้ำลายเอื้อม หน้าแดงแจ๋ แม้มปากแน่น รวากับไม่ไว้ใจให้ตัวเองพูดอะไรออกมาอีกแม้แต่คำเดียว

เขาเองก็ประหลาดใจ เพราะเขาอยากยิ้มจะแยอยู่แล้ว

เธอหันไปผูกอีกอยู่กับกระดุมเม็ดจ๊วๆ ด้านหลังชุด แล้วหันหลังให้เขา

“ช่วยฉันหน่อยได้มั๊ยคะ”

เขาลังเล แล้วก็คิดว่า ทำไมจะไม่ล่ะ

เธอรู้สึกว่าแซ็คเคลื่นมาข้างหลังอย่างเงิบกริบเหมือนแมวตัวเบ้ง ความอบอุ่นของเขาหอมล้อมเธอ ส่งคลื่นแห่งความชานเสียวลงไปตามไขสันหลัง เธอได้กลิ่นของเขา ทั้งสะอาด ทั้งหอมกรุ่น มีกลิ่นของยาสีฟันปนมาด้วยนิดๆ เธอกลั้นหายใจเมื่อเขาเอื้อมมือมาสัมผัสเธอ

“โอ้เรื่องแย่มากที่คุณทำนะ...พร้อมจะเล่าให้ผมฟังหรือยัง”

“ไว้ให้เธอหายใจได้อีกครั้งก็แล้วกัน! แล้วก็นะ บอกตามตรง เธอหวังว่าเขาจะไม่ถามมากกว่านะ”

ริชาร์ดรู้สึกอับอายขายขี้หน้าอย่างรุนแรง เธอทำให้ทุกคนผิดหวัง... โดยเฉพาะแม่ เพราะจริงๆ แล้ววันนี้เป็นวันของท่าน นี่ยังไม่พูดถึงครอบครัวของทั้งสองฝ่ายเลยนะ แล้วก็โฮเรชด้วย ความรู้สึกผิดเกาะลิกลงไปเมื่อนึกถึงโฮเรช

“ว่าไง” แซ็คครูเธอร์

เธอหน้าแดงแจ๋อย่างดูเด็ด ดเสียงของเขาค่อนโยนได้อย่างน่าประหลาดสำหรับผู้ชายตัวใหญ่ยักษ์ที่ห้ามห้าวขนาดนี้ เขาทำให้เธออยากบอกเล่าขึ้นมาเลย จันทั้งคู่นั้นไว้ที่แท่นพิธี...”

เธอรอดูปฏิภริยา แต่แซ็คแค่พูดว่า “อืมม” แล้วก็ตั้งต้นปลดกระดุมเม็ดบนสุดให้ ปลายนิ้วที่บิดแผ่วไปบนผิวเนื้ออันเปลือยเปล่าทำให้เธอไม่มีกะจิตกะใจจะพูดออกมาอีกจิตใจใหญ่ๆ

“ต่อสิ” เขาระตะต้น “ไหนๆ ก็เริ่มแล้ว เล่ามาให้หมดเลยดีกว่า”

ดวงตาของเธอเบิ่งกว้างกับคำแนะนำนี้ จนกระทั่งเธอสะบัดเซลล์สมองให้ประมาณว่าเข้าที่เข้าทาง

“โฮเรชเป็นคนที่ไม่มีพิษมีภัย...เขาน่ารักมาก เขาไม่ควรจะโดนแบบนี้เลย...”

“เขาต้องทำอะไรสักอย่างผิดสิ”

เธอคิดหัวแทบแตก

“ไม่หรอกค่ะ...ไม่เลย...”

“อู๋หนึ่งๆ สิ ได้มัย ไม่งั้นผมก็กะให้ไม่ได้”

เธอเกร็งไปเลย แล้วก็ผ่นคลายไปกับความซบซ่านสุดๆ ที่เกิดจากนิ้วของแซ็คซึ่งเคลื่อนไหวไปอย่างลื่นไหล

“อาชญากรรมที่เลวร้ายที่สุดของโฮเรช...” พูดออกมาจนได้ ขณะค้นพบว่ามันยากจะถ่วงสมดุลระหว่างการอยากได้ความวาบหวิมมากขึ้น และการอยากเล่าให้หมดเปลือก

“อาชญากรรมที่เลวร้ายที่สุดของโฮเรชล่ะ” แซ็คกระตุ่นอีก

ริชากะพริบตาถี่ๆ เมื่อแซ็คแกะกระดุมเม็ดที่อยู่ใกล้กับเอว แล้วก็รู้สึกถึงอาการสะท้อนสะเทือนจากสัมผัสของเขาที่เล่นวาบไปทั่วร่างกาย ท่อนล่างของเธอ

“เขาดีเกินไปนะค่ะ” เธอโผล่ออกมา พลังขยับไปให้ไกลมือเขา

“ดีเกินไปนั่นแหละ หมายความว่าไงนะ”

“ก็ไม่ใช่ผู้ใหญ่โอามากๆ นะสิคะ...แบบว่า...” พยายามแบบไม่ค่อยมีกะจิตกะใจในการอธิบายให้แซ็คฟังว่าเธอหมายถึงอะไร “เมื่อไหร่ที่โฮเรชเห็นผู้หญิงสวยๆ ที่กอล์ฟคลับ เขาจะ...” ริชากัดริมฝีปาก ทำใจแทบขาดหลังขนาดนี้ไม่ได้ แม้ในตอนนั้นก็เถอะ

“เข้าใจล่ะ”

ไม่หรอก แซ็คไม่เข้าใจสักหน่อย หรืออย่างน้อยเธอก็หวังว่าเขาจะไม่เข้าใจ

โฮเรชเป็นคนไม่มีพิษมีภัย และแทบจะพร้อมสำหรับคืนเข้าหอน้อยกว่าเธอเป็นไหนๆ ถึงแม้จะไม่อยากสาธยายเรื่องเช็กซีให้เธอฟัง แต่ก็มีนิสัยสวามิภักดิ์ที่ชักนำให้ได้ แถมยังมีบทความต่างๆ ที่ช่วยได้อีก

แต่พอมาถึงเรื่องจริง...เออ เธอเผชิญหน้ากับมันไม่ได้นะ ไม่ใช่กับโฮเรช

“ฉันรู้สึกแย่มากค่ะ...โฮเรน่ะใจอ่อนจะตายไป”

“ซึ่งเป็นเหตุผลที่คุณยอมแต่งงานกับเขาใช่ไหมล่ะ”

และเป็นเหตุผลที่เธอชิงหนีมาด้วย เธอกับเขาคงไม่มีวันทำให้อีกฝ่ายมีความสุขไปได้หรอก

๒๒ แต่คิดเอาว่าโฮเรนคงเป็นไอ้จ๋ออยู่หน่อยๆ แต่ก็ไม่ได้เลวอะไร สิ่งที่ริชช่าบอกมาทำให้เขาแจ่มแจ้งทีเดียว มันอธิบายถึงสถานการณ์ของเธอ แล้วเขาก็บอกได้ว่าเธอรู้สึกดีขึ้นที่ได้พูดออกมา

การกระทำของเธออาจจะโอเวอร์ไปสักจิต แต่เขาก็เข้าใจได้ว่าทำไมเธอถึงโกยอ้วมมาก่อนที่ชีวิตสมรสอันหายนะจะทำให้ทั้งริชช่าและคู่หมั้นของเธอทุกข์ตรมกันทั้งคู่

นี่เขาเป็นที่ปรึกษาด้านชีวิตสมรสไปแล้วหรือไงเนี่ย

ในบรรดาสถานการณ์อันบ้าคลั่ง...ซึ่งเขาเจอมากับตัวไม่น้อย...งานนี้ถือว่าบ้าใช้ได้เลยละ

ริชช่าทำให้เขานึกถึงสัตว์บาดเจ็บที่เขาเคยเอากลับบ้านมาตอนเป็นเด็ก เป็นนกน้อยปีกหักที่เขาเอาใส่ไว้ในกล่องรองเท้าที่มีสำลีรองอยู่เพียบ

แล้วเขาคิดว่าตัวเองจะช่วยเจ้าหล่อนให้หายจากอารมณ์อันปนเปนนั่นได้ใช่ไหมล่ะเนี่ย เขาน่ะคุ้นเคยแต่กับผู้ชาย ต่อสู้กับผู้ชาย...สั่งการพวกผู้ชาย เขาไม่ได้แตะผู้หญิงมาตั้ง...เอ่อ เขาเป็นว่านานมากๆ ก็แล้วกัน

กระดุมที่เธออยากให้เขาแกะให้นั้นทอดยาวลงไปตามไขสันหลังของเธอ จนถึงแอ่งอนซึ่งอยู่เหนือบั้นท้ายอันงดงาม ตอนที่แกะเม็ดแรกออกนั้น เขาสังเกตได้ว่าผิวของเธอช่างนุ่มเนียนขนาดไหน และพอเธอยกมือออกไปให้พ้นทาง เขาก็เห็นปานเล็กจิ๋วเหมือนรอยจิบจ้วงอยู่ที่แนวเส้นผม

เล่นเอาเขาอยากลี้มรสไปเลย...

แซ่ครีบล้างล้างโคตรความคิดนั้นทันที เหมือนกับที่เขาจะถอย
หลังไปชะตอมนี่เลยนั่นแหละ

“คุณแกะที่เหลือเองได้แล้วละ”

เธอก้าวออกจากชุด แล้วเผชิญหน้ากับเขาในชั้นในผ้าไหมแบบ
เรียบๆ

“ฉันไม่อยากจะถามเลย แต่คุณมีเสื้อไหมพรมให้ฉันยืมบ้างไหม
คะ”

เธอตัวต้วมตาสีน้ำตาลอ่อนคู่โตมาสบกับเขา ซึ่งกว่าเขาจะกลับ
มาตั่งสติได้ก็ผ่านไปชั่วขณะ

“เสื้อไหมพรมเหวอ” ไม่ว่าจะอะไรของเขาก็คงจะหลวมลากพื้นไป
เลย ถ้าเธอเอาไปสวมนะ สภาพเท้าเปล่าและกระเซอะกระเซิงของเธอ ทำให้
เจ้าตัวดูเหมือน...ชินเดอเรลล่าข้างถนน...ไม่มีผิด

แล้วเขาก็ไม่ใช่เจ้าชายเจ้าเสน่ห์เสียด้วย

แซ่คนึกเสียใจขึ้นมาซะแล้วที่ตัดสินใจให้เธอเข้ามา เขาปล่อยให้
ใครบางคนที่เขาจะขนาดนี้ น่ากินขนาดนี้เข้ามาในชีวิตของเขาทำแป๊ะอะไร
กันเนี่ย

“สเวตเตอร์ตัวเก่าๆ...อะไรก็ได้ค่ะ” เธอรุก

เขาทำหน้าตามู่ๆเมื่อเธอยืนชุดแต่งงานที่โลเซแล้วออกมา

“ผมจะเอาถุงขยะมาให้” พอเห็นว่าดวงตาของเธอเอ๋ไปด้วยหยาด
น้ำตา เขาก็แทบจะตะตัวเองสักบ๊าบที่ไม่ระวังเรื่องการเลือกใช้ถ้อยคำ
เอาเสียเลย แต่เขาก็เอาถุงขยะมาให้อยู่ดี แล้วก็กางออกให้

กว่าเธอจะพับ แล้วก็หย่อนชุดที่โลเซทิ้งลงไปในถุงที่เขากางให้ก็
นานเป็นชาติเนาะ

เขาเดาได้ก็แต่ว่าเธอคงจะรู้สึกกระทบทุกข์ไม่เบา แต่พอเธอวาง

เจ้าตัวระยิบระยับนั้นลงไป แล้วโปะผ้าคลุมหน้าทับไปอีกทีนั้น เขาก็ต้องยอมรับว่าตัวเองหงุดหงิดอย่างแรง ถ้าไฉ่พวกนั้นมีความหมายสำหรับเธอมากนัก แล้วทำไมเจ้าหล่อนถึงต้องเผ่นหนีมาจากงานแต่งของตัวเองด้วยล่ะ

เพราะมัวแต่ยุ่งอยู่กับการสำเหนียกถึงอารมณ์ที่ใกล้เคียงกับความริษยาอย่างน่าป่นป่วน จนแซ่คสิ่มซ่อนบาดแผลของตัวเองไปเลย

“โธ๊ะ ไม่นะ คุณเลือดอกนี่” เธออุทานขณะมองมือเขาเขม็ง

“อะไร” เขาทำเป็นไม่รู้ ไม่สน

“มา ฉันช่วยค่ะ นั่นเป็นอย่างน้อยที่สุดที่ฉันจะทำให้คุณได้”

เขายักไหล่ ก็เธออยากช่วยเองนี่นะ ส่วนเขาก็ต้องการความช่วยเหลืออยู่ แล้วก็ไม่ใช่แค่เรื่องมือด้วย เขาเหลือบมองความเลอะตุ่มเปื้อนที่อยู่โดยรอบ แล้วก็ถึงความคิดนั้นไป เพราะคิดว่าเธอกรำศึกมาพอแล้วสำหรับวันหนึ่ง

“ไม่ต้องห่วงเรื่องแผลนั้นหรอก แค่นี้ก็... นะ”

“คุณควรจะทำความสะอาดมันนะคะ ไม่สิ มานี่เถอะ ฉันจะล้างแผลให้คุณเอง...”

“คุณนะเธอ” เขายื้มออกมาแบบกึ่งๆ อย่างประหลาดใจ เมื่อเธอเดินฉับๆ ไปยังอ่างล้างจาน เธอดูเปราะบางมาก...จนกระทั่งตอนนี้แหละ

“ฉันเป็นนางพยาบาลนะคะ...”

“นางพยาบาลเธอ”

ตอนนี้ลุ่มเสียดของเขากำลังดูสนอกสนใจเอาจริงๆ แล้วเธอก็ต้องการงานจริงๆ ด้วย...พร้อมกับที่อยู่ ถ้าเป็นไปได้นะ วิชาที่ขึ้นได้เมื่อเย็นอันมีเหตุมีผลของเธอเริ่มทำงาน เธอรีบโฆษณาสรรพคุณตัวเอง

“ได้รับการฝึกอบรมมาเต็มพิกัด”

ขณะที่แซ่คสิ่มมองเธออย่างสนอกสนใจต่อไป เธอก็รู้สึกว่าการนำมัน

ชักจะร้อนจี๋ไปแล้ว เขาตัวใหญ่กว่า สูงกว่า และเข้กว่าที่จอโทรทัศน์ ขนาดสามสิบหกนิ้วจะยอมให้เห็นตั้งเยอะ

มันจึงยาก...เอาเป็นว่าเป็นไปไม่ได้เลยก็แล้วกัน...ที่จะหยุดมอง เขาเอานะ อย่างนี้ละ

เขารำกั๊วไถ่ยังงี้แล้วนะ เกี่ยวกับแนวสายตาของผู้หญิงที่ตกไปอยู่ใต้เข็มขัดของผู้ชายนะ

เธอรีบปรับสายตาลงไปที่เท้าของเขาอย่างรวดเร็ว...ขนาดเอ็กซ์แอล เสียด้วย ห่อหุ้มอยู่ในรองเท้าบูทแบบทหารหน้าตาขึงขัง

โอ ไม่ ใหม่นะ! ห้ามคิดลึกไปถึงไหนๆ เด็ดขาด!

“มือคุณล่ะคะ” เธอบอก พลางเอื้อมมือไปเพื่อตรวจดูความเสียหาย

“บอกแล้วว่าจ๊ับๆ”

ขณะที่ทั้งสองหันมาเผชิญกัน เธอก็เหลือบเห็นภาพสะท้อนในกระจกของเขากับเธอ แล้วเธอก็อยากจะหัวเราะออกมาเป็นครั้งแรกในวันนั้น กรามของเขากับเธอยื่นออกมาเป็นมุมที่ตื้อตึงเหมือนกันเปี้ยว...ถึงเธอไม่แน่ใจว่าท้องไส้ของเขาคะสั่นริกๆ เหมือนเธอก็เถอะ

“ฉันต้องล้างแผลนี้นะคะ” เธอบอกเสียงหนักแน่น “อย่าได้อ่านา”

แซ่คัลเล เขาเคยชินกับการเป็นคนออกคำสั่ง ก็เลยไม่ชอบความรู้สึกใหม่นี้

แล้วเขาก็รู้สึกปั่นป่วนยิ่งไปกว่า เมื่อริซายัมให้เขาอย่างหวานจ้ำจาวนางฟ้า จนทำให้ท้องไส้เต้นเป็นจังหวะรุ่มบ้า...จังหวะรุ่มบ้าแบบข้าๆ แต่ตึงตัน จนถึงกับต้องหันหลังให้เธอเพื่อบรรเทาความตึงเครียดแถวต้นขาไว้จากสายตาคูณเธอ...โอ...มันเขินนะ

“ถ้าคุณทำให้ผู้หญิงตัวเล็กๆ ช่วยไม่ได้” เธอเอ่ยขึ้นแบบเหินๆ “นั่นเอาเป็นว่าฉันช่วยดูแลมือให้คุณ แลกกับเสื้อหนาวสักตัวก็แล้วกันค่ะ”

เขาเลยอ่อนข้อ “ตกลง” ความสนใจของเขากำลังพุ่งปรืด ถึงวันนี้

ริชาจะโดนનોคมา แต่เธอก็ยังห่างไกลจากการสลับหม้อดเป็นโยชน “แต่มีข้อแม้อยู่อ่าง”

“ซึ่งก็คือ”

“ตอนที่ผมไปหาอะไรมาให้คุณสวม คุณต้องนั่งอยู่ที่โต๊ะนั้น แล้วเขียนประวัติการทำงาน แน่ละ นอกจากคุณจะทำติดตัวมาด้วย”

แก้มเธอเป็นสีชมพูระเรื่อเมื่อเขาเอื้อมหยิบกระดาษกับปากกา

“คุณพูดจริงหรือเปล่าคะ”

“ก็จริงนะสิ”

แฮม แล้วทำไมจะไม่จริงละ ถึงริชาจะโผล่มาแบบพิลึกพิลั่น แต่เขาก็ชอบสิ่งที่ตัวเองเห็น แก้มอารมณ์ฮึดฮัดที่เป็นอยู่ก่อนหน้านี้ยังมลายหายไปตั้งแต่หน้าที่เธอก้าวผ่านประตูเข้ามาอีกต่างหาก

ประกายแวววาวในดวงตาของแซ็คทำให้ส่วนต่างๆ ของริชาซึ่งไม่เคยมีชายพากันลุกฮือ ในเมื่อมีฮอริโมนเทสโทสเตอโรนวนเวียนอยู่รอบตัวเช่นนี้ อาการนี้จึงแทบไม่น่าประหลาดใจเลย แล้วพอเขาสาងผมสีน้ำตาลดำอันดกหนานั่น เธอก็ต้องเตือนตัวเองว่า เธอจะเป็นสาวเวอร์จินที่สะกดกลั่นมานานจนแรงปลุกเร้ามันเหือดหายไปหมดแล้ว

โอ๊ะ จริงหรออะ เสียงภายในตัวเธอถามบ๊

แซ็คนายฮิโรมาปลุกเวทมนตร์อันแรงฤทธิ์ที่อยู่แถวๆ ส่วนลำคูดึงอันหวงห้ามของเธอเข้าให้แล้วอยู่เห็นๆ ยังจะมาปากแข็งอีก

ริชารีบหันสีหน้าเสียมหึม แล้วยื่นมือออกไป พร้อมจะสำรวจขนาดแผล

เธอเสียวเสียวขั้นเชิงแบบมีอาชีพที่เหลื่ออยู่กระຈึ່งหนึ่งไปไม่ได้ ในเมื่อเขาให้โอกาสเธอสมัครงานแล้วอย่างนี้ละ เธอทำใจให้พร้อมสำหรับการประคองมือเขาเอาไว้

โอ...วาว...ช่างเป็นมือที่แข็งแรง ใหญ่โต เป็นสีน้ำตาลแทนคล้ำ

แดด...ชัดเจนไปด้วยประสบการณ์ที่ใครจะรู้ว่ามันเป็นแบบไหน...จิตวิ
พอนี้ยาวๆ เปรี้ยวๆ วางลงบนนิ้วของเธอ เธอก็ต้องต่อสู้สุดชีวิตในการ
จดจ่ออยู่กับบาดแผล...เป็นรอยบาดน่าสยong แต่โชคที่ไม่ต้องถึงกับเย็บ

“เอามือไปรองใต้ก้นน้ำด้วยนะคะ”

“อย่างนี้นะหรอ”

แซ่คถามพลางพาร่างน้องๆ ยักขมาโอบคลุมด้านหลังเธอซะมิด
เบียดตัวแนบเธอตรงข้างล่างมือแบบสี่เหลี่ยมชนิดจใจ

เธอมองว่าใช่...ตะเกียกตะกายที่จะรวบรวมความคิดให้อยู่กับร่อง
กับรอย ขณะที่ร่างกายตอบสนองต่อเขา โดยเกิดอาการวาบหวีสยวิก
วิบๆ วบๆ อยู่ตรงหว่างขา

“งานนี้มีที่ฝึกให้ด้วยหรือเปล่าคะ” เธอมุ่งมั่นที่จะจดจ่อจิตใจไป
กับเรื่องนั้น

“สำหรับผู้สมัครที่มาวัน ผมอาจถึงขนาดแถมสเวตเตอร์ให้เลยด้วย”

โอ้ย เธอจะมีสมาธิได้ยังไงกันเนี่ย ในเมื่อนายฮีโร่ทำให้มันเป็นไป
ไม่ได้เลยอย่างนี้ละ แล้วเสียงของคุณพี่นี่จะต้องสนิทชิดเชื้อขนาดนี้ด้วย
หรือไงนะ อย่างกับว่าเขากับเธอรู้จักกันมาเป็นแรมปีแรมชาติแล้วมันแหละ
เธอปล่อยมือเขา ทั้งๆ ที่ยังรู้สึกแปลบปลาบปนหวานขึ้นอยู่ข้างล่าง

“มียาฆ่าเชื้อมั้ยคะ”

“อยู่ใต้ข้างล่างมือนะ ไม่งั้นก็มีทิชเชอร์อยู่ในลิ้นชักตรงนั้น”

“ทิชเชอร์ก็...” อะไรที่มันแสบแปล็บๆ นี่น่าจะกระชากเขาให้กลับ
มาเข้าที่เข้าทางได้เร็วๆ นะ

เธอรูสึกว่าดวงตาอันแหลมคมของแซ่คมองตัดครีวตามเธอมา
เขาทั้งเปรี้ยว ทั้งสูง เลื้อยัดแนบหุ่นนั้นก็เผยให้เห็นหน้าท้องที่แข็งบึงอย่าง
กับหิน

เธออาจมุ่งมั่นที่จะคิดแต่เรื่องงานก็จริง แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้เลยว่า

แซ็ค วิฑูรย์ได้นั้นเป็นความคิดทุกชนชั้นของใหญ่บวกกับผู้ชายสุดแซ็คซึ่งคนหนึ่ง
“ลั่นชกนี้เหวอคะ” ริชาเปิดมันออก แล้วก็กระแทกปิดอีกครั้งเมื่อเจอกับ
กล่องถุงยางอนามัยที่วางอยู่เป็นดับ

ตอนนี้เธอนั้นป่วนไปหมดแล้ว ปีนสี่ชมพูปรากฏขึ้นบนพวงแก้ม
เขาละร้ายชะมัดชอบมองเธอซะจริงจริง...จ้องเขาจ้องเขาแบบนั้น เป็น
ใครก็ต้องเขินแย่

“โอเค ไม่ใช่ลั่นชกนั้นเหวอ อันถัดไปต่างหากละ”

ตามฟอร์มผู้ชายเลย...เขาไม่รู้สึกลึกนิดว่าข้าวของอยู่ตรงไหนบ้าง
เธอเจอถึงเจอ ปิดลั่นชก แล้วเดินกลับไปหาเขา

“ส่วนพลาสติกก็อยู่ตรงนี้” เธอเอื้อมหยิบกระปุก ซึ่งเขาเพิ่งเห็น
ว่าซุกอยู่หลังกอก

“อ้อ แหม...” แซ็คได้แต่ประทับใจกับอาการฟื้นตัวอย่างรวดเร็ว
ของเธอ...ถึงแม้จะพิศวงงงงวยกับอาการสะท้อนขึ้นๆ ลงๆ อย่างเร็วจี๋
ของทรงอกอวบอิมสุดชูชันที่อยู่ใต้ซับในผ้าไหมเนื้อเนียนนั้นก็เถอะ
หน้าอกหน้าใจอย่างนี้มันน่า...

เซ็นเซอร์...เซ็นเซอร์เจ้าแซ็ค เธอจะมาทำหน้าที่แม่บ้านให้นายนะ
พะ ไม่ใช่อย่างอื่น

“อยู่กันตรงนั้นแหละเอง” เขาทำเป็นใสซื่อเมื่อเธอมองมาอย่างตำหนิ
รู้ล่ะว่า เจ้าหล่อนชกเคื่องที่ถูกลมองไม่ว่างตา

จอย
บุ๊คคลับ

